

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Carol Marinelli
Kétéjszakás kaland

Carol Marinelli
Nehéz eset

Marion Lennox
Magadra maradsz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *Tempted by Dr. Morales* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

©Carol Marinelli, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *The Accidental Romeo* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Marion Lennox, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *A Secret Shared...* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 59. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-416-5

• Kép: Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carol Marinelli
Kétéjszakás kaland

1. FEJEZET

– Bocsi, Juan! Nem akartalak felébreszteni.

Cate Nicholls zavartan játszott hosszú, barna tincseivel. A telefonban hallott hangtól – mély, álomittas, némi akcentussal – libabőrös lett a háta.

– Semmi gond. Te vagy az, Cate?

– Igen.

A lány elpirult. Juan tehát nyomban felismerte a hangját. Noha a férfi csak néhányszor segített ki a melbourne-i Bayside Kórház sürgősségi osztályán, egyértelmű volt, hogy vibrál köztük a levegő. Cate minden szóba jöhető orvosnak telefonált, mielőtt végül rászánta magát, hogy felhívja Juant. Harry, a főorvos kétséget sem hagyott afelől, hogy nagyon gyorsan és nagyon sürgősen erősítésre van szükségük. Juan tökéletes választás. Jól képzett aneszteziológus Argentínából, aki egy-két évig a világot járja, és alkalmi munkákból tartja fenn magát. És nemcsak szégyentelenül szexi, de kimondottan népszerű is.

– Tényleg nagyon kellemetlen nekem, hogy zavarlak, Juan. Dolgoztál az éjjel?

– Nem.

– Ó!

Cate az órájára nézett, délután kettőre járt. Az ég szerelmére, hogyhogy a férfi még mindig ágyban van? Ebben a pillanatban meghallotta egy nő hangját, aztán ahogy Juan halkán azt mondja, két kanál cukrot kér a kávéjába.

Pár pillanattal később a férfi már megint Cate-hez beszélt:

– Tehát mit tehetek érted?

– Sheldon beteget jelentett, és senkit sem találtunk, aki beugorhatna helyette.

– Harry tudja, hogy felhívtál?

Cate nevetett. Harry általában nem volt túl boldog, ha Juan a közelében tartózkodott. Még mindig meg volt sértődve amiatt, hogy a férfi visszautasította a három hónapos szerződést, amit ajánlott neki.

– Nemcsak hogy tudja, hanem ő javasolta, hogy kérdezzek meg.

– Oké. Mikorra legyek ott?

– A lehető leghamarább. – Cate aggodalmas pillantást vetett a sürgősségi zsúfolt várója felé. – Itt tényleg elszabadult a pokol... – Kis szünetet tartott, mert Harry kiáltott valamit. – Egy pillanat, Juan... Harry, mit mondtál?

– Közdöd Juannal, hogy tényleg sürgősen szükségünk van rá. Ennek ellenére még beugorhat a fodrászhoz, ha szeretne.

Harry nem csinált titkot abból, hogy elfogadhatatlannak tartja Juan vagány megjelenését. A főorvost egyszerűen megőrjítette, ahogy Juan megjelent a kórházban: torzonborz fekete tincseivel, laza, hanyag öltözékben, és mindig borostásan.

Cate elmosolyodott, aztán ismét a szájához emelte a telefont.

– Gondolom, hallottad?

– Hogyne – felelte szárazon Juan. – Mondd meg Harrynek, hogy én is nagyon szeretem őt.

Cate hallotta, amint Juan ásít egy nagyot, és közben nyújtózkodik. Szigorúan megtiltotta magának, hogy meztelenül képzelje el az ágyban.

– Rendben. Gyorsan lezuhanyozok, aztán máris megyek.

– Köszönöm.

Cate megkönnyebbülten tette le a telefont, és beírta Juan nevét a szolgálati beosztásba. Harry odanézett, és megcsóválta a fejét.

– El sem tudok képzelni Juanhoz kevésbé illő nevet – jegyezte meg szárazon. – Dr. Morales. Az igazság megcsúfolása!

Cate nevetett. Juannak valóban meglehetősen kétes híre volt. A kolléganők fele, ha megpillantja a nevét a szolgálati beosztásban, valószínűleg gyorsan feltesz egy kis sminket, és megigazítja a haját.

Cate természetesen ellenállt ennek a készítésnek.

Miközben kezét mosott, fürkésző pillantást vetett a tükörbe. Vállig érő hajára ráférne a fésű. Barna szemét egy kis szempillafestékkal kihangsúlyozhatná, de nem fogja Juan miatt strapálni magát.

Semmi esetre sem akar a tűzzel játszani.

Mivel három zabolátlan báty mellett nőtt fel, kevés dologgal lehetett kizökkenteni a nyugalmából. Ám Juannak újra és újra sikerült. Vagy az extrém sportteljesítményeivel sokkolta, vagy a nők véget nem érő sorával, akikkel ágyba bújt. Ám a legjobban mégis az zavarta a lányt, hogy csak nehezen tudott ellenállni a férfi sármjának.

Az első találkozásukkor hevesen flörtöltek egymással, de aztán Cate egykettőre visszavonulót fújt. Hamar rájött, hogy számára idegen Juan hozzáállása a kötöttségek nélküli szexhez.

Cate akkoriban jött vissza a szabadságáról, és szakított a barátjával, akivel két évig együtt volt. Juan látványa elég volt ahhoz, hogy teljességgel összezavarodjon. Korábban még soha nem reagált ilyen hevesen egyetlen férfira sem, és balgamód bemesélte magának, hogy a jóképű helyettesítő orvos tökéletes választás egy ártatlan kis flörthöz.

Amikor a férfi meghívta egy italra, Cate rögtön ráébredt, hogyan fog végződni az este. Juan tekintete kétséget sem hagyott a szándékai felől.

A lányt még mindig elöntötte a forróság, amikor visszagondolt rá, ahogy a szürke szempár fogva tartotta a tekintetét, és kísértésbe vitte, hogy egyszerűen mondjon igent, egyetlenegyszer legyen könnyelmű, és engedjen a mindent elsőprő váagnak.

De még időben behúzta a vészféket, és visszautasította a férfi ajánlatát. Azóta, ha néhanapján találkoztak, gondosan ügyelt a három lépés távolságra, és nem vett tudomást a köztük vibráló vonzerőről.

– Juan meglehetősen jó orvos – emlékeztette Cate szelíden Harryt, mert ezt senki sem vitathatta.

– Igen, de elpocsékolja a tehetségét – felelte a főorvos nagyot sóhajtva. – Persze lehet, hogy egyszerűen csak féltékeny vagyok rá.

– Te vagy a legjobb sürgősségi orvos, akit ismerek, Harry – vetette ellen Cate, és teljesen komolyan gondolta, amit mondott.

Ráadásul jó nevű kézsebész, tette hozzá még magában.

– Azt hiszem, irigylem egy kicsit a szabadságát – ismerte be Harry. – A gondtalan életét. Juan fütyül rá, hogy mások mit gondolnak róla. Azt csinálja, amit akar. Nekem is tetszene, ha hetente csak egy vagy két műszakot kéne vállalnom, a maradék időben pedig süttetném a hasam a nappal.

– Harry bánatosan elmosolyodott. – De Juannak nincsenek négyéves ikrei, akikkel törődnie kell. Pontosabban mondván Juannak senkije sincs, akiről gondoskodnia kéne.

– Még mindig nagyon nehéz? – kérdezte Cate együttérzően.

Nagyon kedvelte Harryt, és teljesen ledöbbsent, amikor a feleségét, Jillt egy évvel ezelőtt egy autóbalesetet követően beszállították a kórházba. Az asszony két héttel később meghalt, és Harry egyedül maradt az ikrekkel.

– Ma mondott fel a bébiszitter. Tehát megint keresnem kell valakit.

Cate részvevőn nézett rá, de a főorvos már sarkon fordult, és elindult a kezelőbe.

– Ó! – kiáltotta boldogan Kelly, amikor meglátta dr. Morales nevét a szolgálati beosztásban. – Ez megmentette a délutánomat! Talán rábeszélhetjük Juant, hogy ma este jöjjön el velünk a bárba. – Cinkosan Cate-re hunyorított.

– Biztosan szívesen jön – bólintott Cate. – De én nem tudok.

– Menj már! – tiltakozott Kelly. – Megígérted. Péntek van, nem kéne otthon gubbasztanod este, és Paul után szomorkodnod...

– Semmi ilyet nem csinállok! Amikor igent mondtam a mai estére, még nem tudtam, hogy holnap

korán dolgoznom kell – füllentette Cate.

– De arról volt szó, hogy te vezetsz. – Kelly szemrehányóan nézett a barátnőjére.

Igen, ez igaz. De Cate akkor még nem sejtette, hogy Juan átveszi aznap a délutáni műszakot. Több mint valószínű, hogy a munkaidő lejárta után szívesen a nővérekkel tart. És hogy hosszú este lesz...

Juan azért dolgozik, hogy éljen. Nem pedig fordítva. Legalábbis ezzel indokolta, hogy visszautasította Harry állásajánlatát. Egyébként is izgalmasabbnak találta, hogy különböző klinikákon dolgozik, mint hogy valamelyiknél megállapodjon. Cate meglepődött, hogy a főorvos egyáltalán státuszt ajánlott neki.

Juan orvosnak csakugyan szokatlan jelenség volt.

És nem csak orvosnak.

Cate elszántan elhessegette ezt a gondolatot, és követte Kellyt, aki nekilátott, hogy előkészítse az egyik kezelőt.

Juan olyasfajta bonyodalom, amire neki végképp nincs szüksége, szögezte le magában Cate.

– Hol van Christine? – kérdezte, miközben felhúzta az egyik mobil kórházi ágyat.

– Találd ki! – felelte Kelly. – Az irodában bujkál, mint mindig. Ígérd meg, hogy te nem leszel ilyen, ha megkapod azt az állást.

Cate megpályázta az osztályvezető ápolói posztot, és valószínűnek tűnt, hogy el is nyeri. Lillian, a főnővér, egyértelműen a tudomására hozta, hogy jók az esélyei.

Cate szilárdan eltökélte, hogy jobb főnök lesz, mint Christine, aki nemcsak a munkától húzódkodott, hanem egy meglehetősen önkényeskedő vezetői stílust honosított meg.

A kórház vezetősége már jelezte, hogy nagyobb rendet és szervezettséget szeretnének a sürgősségin. És utaltak rá, a nővérek nem azért vannak, hogy vigyázzanak Harry gyerekeire.

Cate tudta, ha megkapja az állást, számos új feladattal kell megbirkóznia.

– Szabad ez a kezelő? – Abby, az egyik kolléganőjük dugta be a fejét az ajtón, és nézett kérdően Cate-re. – Van itt egy beteg, akinek sürgősen szüksége lenne egy orvosra.

– Hozd ide! – felelte Cate. – Kelly, előkészítenéd a többi kezelőt is?

Kelly bólintott, és eltűnt a szomszédos helyiségben. Cate az ijesztően sovány beteget a kerekesszékből a vizsgálóágyra segítette, miközben a férfi nyilvánvalóan aggódó felesége le nem vette róluk a szemét.

– Ő Reece Anderson – mutatta be Abby a beteget. – Harmincnégy éves, és túl van egy sorozat kemoterápián. A bal combján volt egy melanóma. Ma reggel óta egyre erősebben émelyeg, és fáj a hasa.

– Nekem csak ma délben szólt a fájdalmairól – tette hozzá szemrehányóan a feleség. – Feltételezem, hogy a hányinger a kemoterápia következménye.

– Rendben. Segítek az átöltözésnél, Reece, aztán megnézünk néhány értéket. Rögtön megvizsgálja egy orvos.

A beteg láthatóan nagyon rosszul érezte magát, és Cate gyanította, hogy dehidratált. Ezenkívül egyértelmű volt, hogy közte és a felesége között feszült a viszony.

– A hőség miatt az utolsó sorozat kemoterápiát alig lehetett elviselni – magyarázta az asszony.

– Sajnos, odahaza nincs légkondink. – Sokkal zaklatotabbnak tűnt, mint a férje. – Egyébként Amanda vagyok.

– Üdvözlöm, Amanda. Igen, el tudom képzelni, hogy gondot okoz ez a nagy meleg. – Cate észrevette, hogy Reece ajkai cserepesek. – A legjobb, ha rögtön bekötök egy kanült.

Melbourne-ben már hetek óta szokatlanul nagy volt a forróság. Rendszeresen hoztak be dehidratált embereket, ezért a sürgősségin rendkívül sok volt a munka.

– Miért nem mész haza? – mordult rá Reece a feleségére. – Nekem biztosan hosszabb ideig kell maradnom.

– Párszor már elmagyaráztam, hogy addig nem megyek haza, amíg nem tudom, mi van veled.

– Amanda válasza ugyanolyan barátságtalan volt, mint Reece kérdése.

– El kell hoznod a gyerekeket az iskolából.

– Felhívom Stellát, és megkérem, hogy...

– Egyszerűen menj inkább magad! – vakkantotta Reece.

Cate látta, Amanda közel áll hozzá, hogy könnyekben törjön ki.

– Igen, talán tényleg mennem kéne – felelte az asszony megbántva, és Cate gyanította, hogy ez a veszekedés nem először zajlik le.

Amanda menekülésszerűen elhagyta a kezelőt, és Reece kimerülten a párnára hanyatlott.

– Fel nem foghatom, hogy megint kórházban vagyok – nyögte. – Amandának a gyerekekkel kéne törődnie, nem velem.

Cate nem szólt semmit, hanem megkereste Harryt, aki a szomszédos helyiségben látott el egy sürgős esetet. A főorvos megígérte, hogy igyekszik, de addig is megkérte Cate-et, hogy vegyen vért a betegtől, és kössön be egy infúziót. Noha a lány sajnálta Reece-t, és el tudta képzelni, mennyire fél, még inkább szánta Amandát, aki a folyosón zokogott.

– Jöjjön! – Cate megfogta az asszony karját, és az egyik üres helyiségbe vezette, hogy egy kicsit egyedül lehessen. – Tisztában vagyok veled, mennyire aggódik, de kérem, ne gondoljon rögtön a legrosszabbra!

– A férjem betegségét fel tudom dolgozni – szipogta Amanda. – Az utóbbi hónapokban már hozzászoktam. Reece az, aki kikészít, a szeszélyeivel és a dühkitöréseivel. Folyton azt mondja nekem, hogy tűnjek el, és hagyjam békén.

– Szörnyű lehet – felelte együttérzőn Cate.

– Elviselhetetlen. – Amanda csüggedten megrázta a fejét. – Néha már magam is elhiszem, tényleg nem akarja, hogy ott legyek veled.

– Ezt kétlem.

– Igen, tulajdonképpen én is. – Amanda leroskadt az egyik székre. – De még ha komolyan gondolja is, eszembe se jut, hogy cserben hagyjam. Mindegy, mit szól hozzá.

Sietve kifújta az orrát, letörölte a könnyeit, és felállt, hogy a férjéhez menjen.

Cate épp azon töprengett, vajon meddig fog tartani, míg Harry ráér, hogy megvizsgálja Reece-t, amikor belépett Juan.

Tényleg a legvonzóbb pasi, akivel valaha találkozott, gondolta a lány. Magas, izmos, a kisugárzása magával ragadó. Aznap fekete farmert viselt széles övvel, sötét-zöld, gyűrött pólót és csizmát. Fekete haja olyan hosszú volt, hogy lófarokba köthette volna, de a rakoncátlan fürtök szabadon, a zuhanyozástól még nedvesen hullottak a vállára.

Amikor Cate megpillantotta, az első érzése nem a megkönnyebbülés volt, hogy végre erősítés érkezett. Nem, most is, mint mindig, ha összefutott Juannal, feltette magának a kérdést, hogy tudott ellenállni ennek a két lábon járó kísértésnek. Mert nem csak a szexepilje babonázta meg. Cate számára sokkal fontosabb volt, hogy a férfi gyakran megnevettette. Juan mellett az egész világ egy kicsit színesebb és napfényesebb lett.

– Villámgyorsan ideértél – mosolyodott el, és beszívta a férfi frissen mosott hajának illatát.

– Elhoztak kocsival.

Persze. Cate emlékezett, hogy telefonáláskor a háttérből egy nő hangját hallotta. Juannak nem volt autója, mert nem tartózkodott elég ideig egy helyen ahhoz, hogy érdemes lett volna beszereznie egy kocsit. Általában a tömegközlekedést használta. Vagy – még gyakrabban – lefutotta a tíz kilométert a lakásától a klinikáig, és megajándékozta a kolléganőket izzadt, felhevült látványával, mielőtt lezuhanyozott volna.

– Hol kezdjek?

Juan mindig rögtön belevetette magát a munkába.

– A négyes kezelőben – felelte Cate, és útközben gyorsan elmagyarázta Reece esetét.

A csöppet sem szokványos külsejű orvos láttán Reece arcán először kételkedés tükröződött, de Juannak másodpercek alatt sikerült megtörnie a jeget.

Hanyagul a beteg ágyának dőlt, és csevegő hangnemben kérdezte a kórtörténetéről és a jelenlegi panaszairól.

– Kölcsönkérhetem a fonendoszkópodat? – fordult Juan mosolyogva Cate-hez.

– Ott a fiókban is kell lennie egynek – közölte a lány.
– Az sajnos semmire sem használható – rázta meg a fejét Juan. – A tiéd jobb.
– Tudom. Legutóbb ezért vitted magaddal haza, ugye?
– De hiszen visszahoztam – védekezett Juan, mielőtt az olcsó, klinikai fonendoszkópot kihalásztta a fiókból, hogy meghallgassa a beteg mellkasát.

Vizsgálat közben olyan folyékonyan és dühösen szitkozódott spanyolul, hogy még a rosszkedvű Reece is elnevette magát.

– Ez a vacak semmire sem használható – mentegetőzött Juan. – Magammal kellett volna hoznom a sajátomat, de nagyon siettem.

Juan cinkosan Reece-re hunyorított, és amikor Cate némán átnyújtotta a fonendoszkópját, nem tudta elrejteni diadalmas mosolyát.

– Ez sokkal jobb! – dicsérte.

Miközben Juan folytatta a vizsgálatot, Reece hirtelen ismét rosszabbul lett, és durván ráförmedt Amandára, aki helyette válaszolt egy kérdésre.

– Rendben – mondta mosolyogva Juan. – Most alaposabban megvizsgálom. – Amandához fordult. – Egy percre magunkra hagyna minket?

Amikor Juan óvatosan megtapogatta Reece hasát, a beteg fájdalmasan elhúzta az arcát.

– Reece... – Juan gyanakodva nézett rá. – Mióta vannak ezek a hasi panaszai?

– Ma reggel óta.

– Reece? – Juan hangjában kétkedés csengett.

– Éjjel kezdődtek.

Juan felvont szemöldökkel nézett rá.

– Na jó, már tegnap éjjel.

– Oké, most sajnos rektálisan is meg kell vizsgálnom.

Amikor Cate segített a betegnek az oldalára fordulnia, Reece csak nehezen tartotta vissza a könnyeit.

– Sajnálom – mondta Juan együttérzően. – Tudom, hogy ez nagyon kellemetlen, de ígérem, gyorsan végzek.

Egyszerűen hihetetlenül ügyesen bánik a betegekkel. Cate még sohasem hallotta tőle, hogy a szokásos közhelyekkel – „Nem kell hogy kínosan érezze magát!” vagy: „Már ezerszer csináltam ezt a vizsgálatot” – szerelte volna le őket. Ehelyett a lehető leggyorsabban és legügyesebben tette, amit tennie kellett, és végül megköszönte Reece-nek az együttműködést.

– Mit gondol, mi a baj? – kérdezte a beteg fáradtan.

Juan ebben is különbözött a legtöbb orvostól. Mindig őszinte volt a pácienseihez.

– A korábbi betegsége miatt nehéz megmondani, de azt gyanítom, hogy vakbélgyulladás van. Rögtön hívok egy kollégát a sebészetről.

A sürgősségi még mindig szörnyen zsúfolt volt. Juan telefonált a sebészetre, és elmagyarázta az ügyeletes kollégának a helyzetet. Aztán bejelentette Reece-t ultrahangos vizsgálatra.

Alighogy befejezte a telefonálását, Kelly már nyújtotta is oda neki a kagylót.

– Téged keresnek. Egy bizonyos Martina.

Cate és Kelly jelentősegteljesen összenéztek, amikor Juan mondott néhány kurta, spanyol mondatot, aztán letette a kagylót.

– Christine-nel már beszéltem erről. Nem említette nektek?

– Mit?

– Megkértem, hogy a jövőben bizonyos magánjellegű hívásokat ne kapcsoljanak nekem.

– Mit értesz bizonyos hívásokon?

– Martina telefonjait.

– De minden mást... tehát az édesanyád és más hölgyek hívásait kapcsolhatjuk?

Cate próbált semleges hangot megütni, mert mindennapos dolog volt, hogy Juant a barátnői keresték.

– Szemrehányást hallok ki a szavaidból? – Juan felvillantotta szokásos, sármos mosolyát.

– A legjobb, ha egyáltalán nem kapcsoltok privát hívásokat. Közöld a kolléganőiddel, hogy mondják azt nyugodtan, nem tudják, itt tartózkodom-e, vagy sem. Felírhatják a telefonáló nevét, aztán én majd visszahívom az illetőt. Egy kicsivel több diszkréció, nem nagy kérdés, ugye?

– Mi diszkrétek vagyunk, Juan. De különbség van a diszkréció és az udvariatlanság között. – Cate nagy levegőt vett. – Na jó, beszélek a többiekkel!

Juan ismét a kórlap fölé hajolt, és került Cate tekintetét. Ha megmagyarázná neki a viselkedését, az szükségtelenül elbonyolítaná a dolgokat.

Pontosan ezért döntött a csavargóélet mellett. Nem akart senkinek se magyarázkodni. Nem számít a múlt, nincsenek szabályok – csak az élvezet. Kár, hogy Cate nem ilyen könnyed és laza. A lány egyértelművé tette, hogy a kötetlen szórakozás számára nem tartozik a legfontosabb dolgok közé. Pedig kezdettől fogva flörtölt vele.

Egyszerűen letudja ezt a műszakot, és elmegy haza, gondolta Juan.

Körülbelül két hét múlva pedig elhagyja az országot. Ha Cate igent mondott volna neki, akkor lett volna együtt néhány klassz hónapjuk. Ám a lány kétséget sem hagyott afelől, hogy nem akar futó kalandot.

Juan ennek ellenére biztos volt benne, hogy a személye nem közömbös Cate-nek, még ha ezt nem is vallja be.

De ő nem fog újra próbálkozni nála.

Cate más, mint azok a nők, akikkel randizni szokott. Komolyabb, ugyanakkor talányosabb. Egyszerűen megőrjíti.

– Eljössz ma este velünk a bárba, Juan? – kérdezte Kelly.

– Nem, ma este nem – felelte a férfi, és észrevette, hogy Cate megkönnyebbülten fellelegzik.

Tehát nem akarja látni őt. Juan rezignáltan befejezte a jegyzetelést.